

GILLETTE BAKIM EKIBİ

(bakım görmüş olanların gözünden)

“Klinik hastaları tedavi eder. Şefkatli topluluk insanlara destek olur.”

I. Kurum İçi Personel

Teknolojiden önce insanlar vardır.

Deneyimler anlatılabilir ama devredilemez.

Bir hikâyeyi yüz kere dinleyebilir, inceleyebilir, çözümleyebilir, hatta her ayrıntısını öğrenebiliriz. Ama deneyim her zaman kişisel bir olgu olarak kalır. Kimse onu, bir kılavuz teslim eder gibi başkasına teslim edemez.

Bilgi başkadır.

Bilgi paylaşılabılır, aktarılabilir, öğretilir.

Ama bu her zaman olmaz.

Bilgisini özel mülk gibi koruyanlar vardır; onu aktarırlarsa mesleki değerlerini ya da ekonomik üstünlüklerini yitireceklerinden korkarlar. Başkaları ise yetkinliğin gerçek değerinin paylaşıldıkça azalmadığını, arttığını anlar.

Teknolojiler güncellemelerle ve yatırımlarla gelişir.

Çoğu kişi yalnızca maliyeti görür.

Gerçekten yatırım yapanlar başka bir şey görür.

Bir makine, bir yazılım ya da bir alet satın almak için yatırım yapmazlar.

İnsanların bunlarla yapabildiklerini geliştirmek için yatırım yaparlar.

Ekonomik getiri çoğu zaman bir sonuçtur.

Güven, inandırıcılık ve algılanan profesyonellik, yolculuğun asıl varış noktalarıdır.

Bu yüzden bir kurum asla makinelerinin sayısıyla özdeş değildir.

Bir kurum, içinde çalışan insanlarla özdeşir.

Onların birikimiyle.

Dinleme yetileriyle.

Bildiklerini paylaşma istekleriyle.

Neysek, karşılaştığımız insanlar sayesinde öyle oluruz.

Her sonuç, bize bir şey öğretmiş, bir hatamızı düzeltmiş, bize bir yol göstermiş ya da yalnızca vaktini vermiş birinin görünmez imzasını taşır.

Yaşlılar bu gerçeği iyi bilir.

En kıymetli meziyetlerinden biri sabırdır.

Diplomayla kazanılmaz.

Eğitim kursunda öğrenilmez.

Deneyimden, hatalardan, bekleyiştten ve zamanla aşılan sınavlardan doğar.

Sessiz bir yetkinliktir.

Özgeçmişte nadiren görünen, ama çoğu zaman bir meslek insanı ile başkalarına bakabilen bir insan arasındaki farkı yaratan yetkinliklerden.

Çünkü teknolojilerden, prosedürlerden ve uzmanlık becerilerinden önce her zaman insanlar vardır.

Ve geri kalan her şeye anlamını veren onlardır.

Bir sağlık kurumunda gidip gelen simalar çoğu zaman aynıdır.

Fizyoterapistler.

Ergoterapistler.

Hemşireler.

Hastabakıcılar.

İdari personel.

Görev olarak değil.

Rol olarak değil.

Kesintisiz bir insan varlığı olarak.

Kendi hayatına dönmeye çalışanları her gün karşılayan, dinleyen, destekleyen, işleri düzenleyen, yüreklendiren ve yollarında onlara eşlik eden onlardır.

Onları tanımak, onlarla konuşmak, hikâyelerini dinlemek ve kendi hikâyemizi anlatmak hâlâ bir talihtir.

Çünkü rehabilitasyon asla bireysel bir yol değildir.

Tek bir hedef için birlikte çalışan pek çok yetkinliğin sonucudur.

Yetkinlik bedeni iyileştirir.

Yanında olmak, yolu sürdürmeye yardım eder.

II. Epilog

Her şeyden önce insanlar: gerisi bekleyebilir.

III. Yazarın Sayfası

Bu eser sipariş üzerine yazılmadı.

Satılmadı.

Ticari amaçla yapılmadı.

Rehabilitasyonun, insan onurunun ve insanlar arasındaki bağın değerine tanıklık etmek için yazıldı.

İstenen tek ücret sembolik bir dolar — eserin karşılığı olarak değil; şefkat, umut ve sorumluluk kültürüne duyulan ortak bağlılığın nişanesi olarak.

Ferdinando